

Arrest

nr. 90 803 van 30 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

"U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van de provincie Ghazni afkomstig te zijn. Sinds uw vijfde levensjaar woonde u echter in de stad Mazar-e-Sharif (provincie Balkh). U bent een etnische Tadzjiek. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U bent 12 jaar naar school geweest. U verliet uw land van herkomst in de lente van 2001 en verbleef in Griekenland van augustus 2002 tot mei 2011. In 2005 deed u in Griekenland een asielaanvraag, maar die bleef zonder antwoord. U verliet Griekenland in mei 2011 en vroeg op 10 mei 2011 in België het statuut van vluchteling aan. Volgens uw verklaringen woonde u sinds uw vijfde levensjaar met uw familie (uw ouders, twee broers en vijf zussen) in de wijk Karte-e-Solha van Mazar-e-Sharif. Zowel Aslam, uw oom aan vaderszijde, als Nizam en Ashraf, twee ooms aan moederszijde, baatten in Mazar een winkel uit in de wijk Darwaza Shadyan. In de zaak van

uw ooms Nizam en Ashraf, die overigens het ambacht geleerd hebben van uw vader, ging u na schooltijd werken. Toen u in het zevende schooljaar zat, werd u verliefd op een meisje, Rakia, waarmee u een relatie kon onderhouden tot de opkomst van de Taliban. Onder dat regime werd zij immers verloofd, tegen haar wil, met Mohammad Din, een lijfwacht van een talibangetrouwe commandant. Ondanks het talibanregime en de officiële verloving van Rakia slaagden jullie er toch nog in elkaar regelmatig te ontmoeten. Een dergelijke ontmoeting, in de lente van 2001, deed jullie echter de das om. Mohammad Din had jullie samen gezien en u werd prompt in elkaar geslagen, ontvoerd en opgesloten. U slaagde er echter in te ontsnappen en vond gedurende een twintigtal dagen onderdak bij een oom van u in Darwaza Shadyan. De mannen van Mohammad Din zochten u ondertussen overal, en dus werd er besloten u het land te laten ontvluchten. Via Iran en Turkije bent u naar Griekenland gereisd. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u vervolging vreest door Mohammad Din, die ondertussen een lokale militiecommandant is, en die tot twee jaar geleden nog uw broer bedreigde. Ter staving van uw asielaanvraag legt u enkele documenten voor: het betreft uw originele taskara afgeleverd in 1369 Afghaanse kalender (1990 Gregoriaanse kalender) in Mazar-e-Sharif; een attest van de gebeurtenissen, aangevraagd door uw broer bij, en bekrachtigd door, de ouderen van Karte-e-Solha; een Grieks uitwijzingsbevel afgeleverd op 16 november 2002 en een Griekse verblijfsvergunning, verlengd tot 3 augustus 2011.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt. Er dient immers te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde problemen met commandant Mohammad Din vreemd zijn aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Uit uw verklaringen blijkt op geen enkel moment dat er een verband is tussen het rivaliteitconflict en uw politieke overtuiging, nationaliteit, ras, religie of sociale groep. Uw beweerde problemen met de genaamde Mohammad Din werden immers aangestuurd door een ongeoorloofde liefdesrelatie met een meisje dat reeds officieel verloofd was (zie gehoorverslag CGVS, dd.11/06/2012, p.9-10). Dat uw rivaal ten tijde van het incident een Talib was, doet hier niet ter zake. Doorheen het gehoor is immers gebleken dat zijn vijandigheid tegenover u louter persoonlijk was en helemaal niet politiek of ideologisch geïnspireerd. U beweert immers zelf dat Mohammad Din van politieke kant is gewisseld, gezien zijn recente activiteiten als commandant van overheidsgezinde Arbakai (lokale milities) (CGVS, p.11). Wanneer het Commissariaat-generaal u de vraag stelt of het niet vreemd is dat een Pashtun met een Tadzjiek meisje zou willen trouwen, werpt u verder op dat er “veel gemengde huwelijken zijn” en dat “de mensen niet racistisch waren wat etnie betreft” (CGVS, p.13). Hiermee ondergraaft u tevens een mogelijke vervolging op grond van ras of etnie. Het conflict waarin u verwickeld was met de commandant is dus in essentie een conflict van gemeenrechtelijke aard. Ook haalt u geen elementen aan waaruit moet blijken dat de autoriteiten u hun bescherming weigeren omwille van één van deze criteria. U verklaart bovendien zelf dat uw familie geen klacht had ingediend bij de autoriteiten, daar zij “deze zaak niet wou verder zetten, omdat er geen nood aan was” (CGVS, p.14). Uw bewering dat Mohammad Din de commandant van een lokale militie is, wijst evenmin op een band met de Conventie. Bijgevolg moet u de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève geweigerd worden. Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er ten aanzien van u zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer u naar uw land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 a of b van artikel 48/4 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Er dienen immers ernstige vraagtekens te worden geplaatst bij de door u geschetste gebeurtenissen en asielrelaas. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw relaas van de ontmoeting met Rakia en de daaropvolgende gebeurtenissen geen geloof kan worden gehecht. Zo is het opmerkelijk dat u, tijdens het talibanregime, als ongetrouwd paar, afsprak op de hoek van een straat. U beschrijft immers nog hoe u, terwijl u stond te praten, het voertuig van Mohammad Din “zag aankomen van de hoofdweg” (CGVS, p.12). Gevraagd waarom u ontmoette in het publiek, stelt u dat het “geen publieke plaats was”, en dat “er niet veel mensen voorbij liepen” (CGVS, p.15). Gezien de toenmalige situatie voor ongetrouwde koppels in Afghanistan, lijkt een ontmoeting met een meisje, dat bovendien verloofd was met een Talib, in de straat, volledig ongeloofwaardig. U legt immers zelf uit dat mannen en vrouwen niet met elkaar konden praten in de straat, en dat de Taliban zelfs vroeg aan koppels wat ze de avond ervoor hadden gegeten om zeker te zijn dat ze getrouwd waren (CGVS, p.15). U kan verder geen afdoende verklaring geven voor het feit dat Mohammad Din u meteen aanviel, blijkbaar wetende dat de vrouw waarmee u stond te praten, Rakia

was. U houdt immers zelf vol dat Rakia een burqa droeg, en dus volkomen onherkenbaar was (CGVS, p.14). U gist vervolgens dat Mohammad Din misschien al geïnformeerd werd door haar familie en ook nog dat hij haar misschien was gevolgd (CGVS, p.15). Dergelijke inconsistenties zetten de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig op de helling. Dat u overigens niet zou hebben geweten in hoeverre Rakia haar ouders op de hoogte had gebracht van jullie relatie, na bijna 5 jaar samen te zijn geweest (CGVS, p.11), doet op zich de wenkbrauwen fronsen. Verder overstijgt ook het relaas van uw ontsnapping het anekdotische niet. U verklaart dat Mohammad Din en zijn mannen, nadat zij u en Rakia hadden betrappt, zwaar sloegen en zelfs op het punt stonden u te doden. U hoorde immers het laden van een geweer (CGVS, p.10). Op het nippertje veranderde hij echter, om een onverklaarbare reden, van mening en liet u meenemen, slechts aan uw handen geboeid met een sjaal. U werd dan, na een rit van ongeveer 15 minuten, opgesloten in een kamertje ergens in een buitenwijk, en volledig aan uw lot overgelaten. Al snel hoorde u niks meer, slaagde u erin uw boeien los te maken, de tralies van een venstertje weg te schoppen en het op een lopen te zetten. Uw gevangenschap in die kamer had, nog volgens uw verklaringen, niet meer dan 15 à 20 minuten geduurd (CGVS, p.10, p.12, p.13 en p.14). Dit is opmerkelijk. De bewering dat een Talib, die net zijn liefdesrivaal heeft betrappt met zijn verloofde, en dus gezien het regime aan zijn kant staat, het recht en de kans heeft om hem te doden, deze vijand vervolgens onbewaakt achterlaat in een vervallen kamertje in een buitenwijk van de stad, houdt weinig steek. Deze weergave van gebeurtenissen maakt uw beweerde, levensbedreigende problemen met de commandant Mohammad Din totaal ongeloofwaardig. Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielaanvraag in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten. De documenten die u voorlegt (originele taskara, attest van de ouderen van uw wijk en de Griekse documenten) kunnen aan de bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag kunnen enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van plausibele en coherente verklaringen. Bovendien geeft u zelf toe dat de brief van de ouderen op verzoek van uw broer werd opgesteld (CGVS, p.6), en dus een gesolliciteerd karakter heeft. Derhalve heeft deze geen bewijskracht. De taskara en de Griekse documenten kunnen evenmin de geloofwaardigheid van uw relaas herstellen maar bevestigen enkel uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Mazar-e-Sharif, te worden beoordeeld. Doorheen het gehoor is immers gebleken dat u sinds uw vijfde levensjaar in Mazar-e-Sharif heeft gewoond en dat uw naaste familie hier nog steeds verblijft. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Thakar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)" dd. 21.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Balkh enkele districten worden vermeld waarin in toenemende mate veiligheidsincidenten plaatsvonden. De provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten blijven betrekkelijk kalm en stevig onder controle van de overheid. Dit wordt bevestigd door een rapport van het Institute for War and Peace Reporting, dat stelt dat de situatie in de stad Mazar-i Sharif 'stabiel' is. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de

asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Mazar-e-Sharif in de provincie Balkh, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-e-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-e-Sharif aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek en in uiterst ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing de volgende rechtsregels schendt: de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM, het non-refoulementbeginsel, artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, artikel 3 van het Antifolterverdrag, de Richtlijn 2004/83/EG en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat zijn asielrelaas wel degelijk verband houdt met de voorwaarden van het Vluchtelingenverdrag. Hij kan immers niet worden teruggestuurd naar Afghanistan omdat hij daar het slachtoffer kan worden van eerwraak.

Verder stelt verzoeker dat het rapport 'UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan' van 17 december 2010 niet meer kan worden gebruikt bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming, omdat de veiligheidstoestand in Afghanistan onstabiel is en het rapport dus niet meer actueel is. Verzoeker stelt dat objectieve persberichten aantonen dat er bij de stabiele veiligheidssituatie in Mazar-i-Sharif vraagtekens moeten worden geplaatst. Verder stelt verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de humanitaire gevolgen van het conflict. Verzoeker stelt dat het geweld altijd blijft sluimeren en in de regio weer kan opblazen en dat de levensomstandigheden mensonwaardig blijven.

2.2. De verwerende partij legt op de zitting twee nieuwe stukken neer: SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict, 15 juni 2012 en SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse, 11 juli 2012. De verwerende partij stelt dat deze stukken een update bevatten van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en dat ze de veiligheidssituatie bevestigen zoals deze in het administratief dossier wordt beschreven. Na inzage van de stukken vraagt verzoeker om ze uit de debatten te weren.

2.3. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat het volledig ongeloofwaardig is dat verzoeker op straat een ontmoeting kon hebben met een meisje dat verloofd was met een talib. De ongeloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ook ondermijnd door het feit dat verzoeker niet wist in hoeverre Rakia haar ouders op de hoogte had gebracht van hun relatie, terwijl ze bijna vijf jaar samen zouden zijn geweest. De commissaris-generaal heeft ook terecht geoordeeld dat het ongeloofwaardig is dat een talib die net zijn liefdesrivaal heeft betrappt met zijn verloofde en die het recht en de kans heeft om hem te doden, deze vijand onbewaakt achterlaat in een vervallen kamertje in een buitenwijk van de stad. Verzoeker geeft geen afdoende verklaring voor deze vaststellingen.

Verder stelt de Raad vast dat burgers in het district Mazar-i-Sharif op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het eerder genoemde rapport van 11 juli 2012 vermeldt immers dat, ondanks één raketaanval op de luchthaven van Mazar-i-Sharif, de provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten betrekkelijk kalm en stevig onder controle van de overheid blijven. Een analyse van het Institute for War and Peace Reporting stelde vrij uitdrukkelijk dat de stad Mazar-i-Sharif normaal gezien stabiel is. Nog volgens hetzelfde rapport was er in de tweede helft van 2011 in Mazar-i-Sharif aanvankelijk een lichte toename van feiten maar zette deze trend zich niet door. In 2012 is de hele provincie beduidend rustiger dan het jaar voordien. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar een aantal persberichten, naar een rapport van de Algemene Vergadering van de Veiligheidsraad en naar een algemeen ambtsbericht van de Rijksoverheid. De meeste van deze documenten hebben betrekking op de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen. Sommige persberichten maken melding van aanslagen in Mazar-i-Sharif, waarbij ook burgerslachtoffers vallen. Uit al deze informatie blijkt echter niet dat er in Mazar-i-Sharif een situatie van veralgemeend geweld heerst. Bijgevolg is er geen gegeven voorhanden om aan te nemen dat er in het district Mazar-i-Sharif een binnenlands gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot geeft verzoeker niet aan met welke humanitaire gevolgen de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden en toont hij ook niet aan dat hij hierdoor bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Aangezien er geen reden is waarom verzoeker niet naar Afghanistan zou kunnen terugkeren, kan er ook geen sprake zijn van een schending van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 3 van het Antifolterverdrag.

De schending van de Richtlijn 2004/83/EG wordt hier niet dienstig aangevoerd. Een richtlijn kan immers slechts rechtstreekse werking hebben in de nationale rechtsorde zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet. De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De Raad gaat niet in op verzoekers vraag om de nieuwe stukken die de verwerende partij op de zitting heeft neergelegd uit de debatten te weren. De veiligheidssituatie in Mazar-i-Sharif is immers niet wezenlijk veranderd. Bovendien heeft verzoeker op de zitting ruimschoots de tijd gekregen om de stukken in te kijken en heeft verzoeker ook de mogelijkheid gehad om mondeling op de inhoud ervan te antwoorden. Ten overvloede dient de Raad rekening te houden met de situatie zoals deze zich voordoet op het ogenblik dat hij een beslissing neemt.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER